

16. Hjem fra fængslet 1.

I juli 1945 skrev Mogens Fjellerup, der havde været med i Churchill-Klubben, nedenstående til rektor Galster, der samlede materiale til sin bog om Aalborg Katedralskole under besættelsen. Beskrivelse fra Mogens Fjellerup dateret den 31. juli, som opbevares på Aalborg Katedralskole. (...)

Hjemkomst.

Da jeg kom hjem, gik jeg op for at tale med Lektor Hage, som jeg ikke kendte noget til, udover at jeg havde set ham uddele en Lussing. Han gik straks over til Sagens Kerne og sagde, at jeg skulde love ikke at foretage mig noget, der kunde skade Skolen. Jeg lovede det, det var maaske forkert; men jeg tror ikke, at vi begge forestillede os det samme ved dette.

Saa gik Tiden, og den gik egentlig lige saa langsomt som i Fængslet. Det hele var slet ikke, som man havde forestillet sig det, men Arbejdet var jo det vigtigste, og det gik udmærket.

Forfra igen.

Saa er der i Grunden ikke mere at fortælle før jeg igen fik et Vaaben imellem Hænderne i Begyndelsen af 45. Det var egentlig ikke nogen ubehagelig Fornemmelse. Det hele var dog anderledes. Der var ikke mere noget tilfældigt eventyrlystent Præg over Grupperne. Tiden havde hærdet alt, og jeg, der var sprunget fra Begyndelsen til Slutningen, kunde tydeligt mærke det. (...)

17. Hjem fra fængslet 2.

Knud Pedersen fortæller i dette korte uddrag fra Bogen om Churchill-Klubben, om livet efter fængselstiden. Knud Pedersen. Bogen om Churchill-Klubben, 2005, side 298-299

Hos de andre lærere havde man også indtryk af, at de regnede med, at jeg var i arbejde igen. De sad på spring, når der var risiko for tysk razzia og ville anvise mig steder, hvor jeg kunne gå hen og skjule mig. Ingen af dem syntes klar over, at jeg tværtimod var spærret ude fra modstandsarbejdet, at jeg virkelig bare var skoledreng, endog mere passiv end nogen af de andre.

En dag kom rektor ind, dvs. det var ikke skolens rektor, men den konstituerede rektor. Han kaldte mig ned på sit kontor sammen med et par andre af Churchill-klubbens medlemmer, som også gik på gymnasiet på den tid. Han havde en meget betydningsfuld mine på, og jeg syntes det så ejendommeligt ud, det sceneri jeg så foran mig. På hans skrivebord stod der en stor lerkrukke. Han fortalte os, at denne lerkrukke var fra Danmarks oldtid, og det var skænket til Churchill-klubben af den landmand, der havde fundet den i Vendsyssel. Han kiggede op fra det medfølgende brev over brilleglassene, mens han med en betydningsfuld mine inkvisitorisk sagde: Jeg går ud fra, at I skænker den til skolen. Det gjorde vi naturligvis.

Efter skoletid mødtes jeg meget tit med gamle medlemmer af Churchill-klubben. Vi var nu på fredeligere fod med hinanden, efter at vi den lange tid i statsfængslet havde været tvunget til at omgå hinanden hver dag med de småkævlerier det medførte. Altid drejede jeg samtalen ind på, hvad man kunne gøre for at komme ind i organiseret modstandsarbejde, og altid fortalte de mig hovedrystende, at der var intet at gøre. Jeg tog en beslutning og sagde til mine kammerater, at jeg ville starte igen for mig selv. De sprang op og erklærede, at jeg overhovedet intet kendskab havde

til vilkårene i dag. Det ville være det rene galskab at starte nu, hvor en organiseret modstandsbevægelse arbejdede meget effektivt og under streng disciplin. Vi var blot amatører i forhold til de professionelle soldater, der levede under jorden i Danmarks modstandsbevægelse.¹

---

¹ Knud Pedersen kom senere med i den organiserede modstandsbevægelse